

1.

Wanneer de roeiboot langzaam in de rietkraag verdwijnt, richt een donkere gedaante zich op. Hij wacht totdat de punt van de boot de oever raakt, en buigt dan voorover om deze vast te binden aan een paaltje.

Hij is omringd door duisternis en dreigende stilte.

Zijn hart gaat als een razende te keer wanneer hij uit de boot op de wal springt. Geruisloos zwaait hij zijn benen één voor één over de afrastering. Een ogenblik staat hij stil, legt zijn hoofd in de nek en tuurt naar de zwaar bewolkte nachthemel. Er zijn weinig sterren te zien.

Hij pakt zijn zaklamp en richt de lichtbundel recht naar voren. Meestal is hier niemand. Verderop, waar de bosrand begint, weerkaatst het lichtschijnsel tegen vensterglas.

Wanneer hij verder loopt door het hoge gras, kruipt de kou vanaf zijn voeten omhoog. Een onaangenaam gevoel.

Waar is hij mee bezig?!

Hij schrikt van zijn boosheid die hem iets wil laten doen waar hij spijt van zal krijgen. Dit moet hij niet doen!

Achter hem klinkt een gerucht. Hij blijft doodstil staan en luistert met gespitste oren. Niet ver bij hem vandaan ademt iemand zwaar. Met een ruk draait hij zich om en slaakt een kreet van schrik.

2.

Laura hoort haar moeder beneden in de hal op fluistertoon met iemand praten. Er klinkt een korte venijnige metaalklik; de voordeur wordt in het slot geduwd. Er is visite!

De manier waarop het bezoek wordt binnengelaten, is vreemd. En haar moeder weet dat Laura het niet fijn vindt wanneer er onverwachts bezoek komt. Waarom heeft ze niets verteld?

Een paar minuten later sluipt Laura op haar sokken de trap af en luistert ingespannen bij de deur zonder iets van het gesprek te verstaan. Het is een man, dat hoort ze aan de zwaarte van de stem. Laura hoort de voetstappen van haar moeder dichterbij komen.

‘Wat als ze verliefd wordt?’

Laura verstaat haar nu luid en duidelijk.

‘Dat hoort er ook bij,’ antwoordt de man.

Laura draait zich om en gaat naar boven. In haar buik zeurt een vervelend gevoel.

Dinsdag 7 april

Lieve Mathilde.

Mama heeft bezoek. Daarover heeft ze niets verteld en dat is vreemd.

Ik denk steeds na over wat ik voel of denk. Nu weet ik dat niet precies.

Voel ik boosheid of angst? Ben ik zenuwachtig of is het onzekerheid?

Ik wil niet naar de woonkamer, daarom zit ik boven te schrijven.

Ik heb stiekem bij de kamerdeur geluisterd. Mama stelde

een wonderlijke vraag aan die onbekende man: 'Wat als ze verliefd wordt?' Waarom vraagt ze dat en over wie heeft ze het eigenlijk?

Afgelopen winter vroeg ze of ik wel eens verliefd was geweest. Moeders vragen zulke dingen. Dat las ik in een boek. Moeders zijn nieuwsgierig.

'Wat is dat precies,' vroeg ik.

Verliefd zijn is moeilijk uit te leggen, lachte ze en deed een poging het duidelijk te maken.

Wat ik er tot nu toe van begrijp is dat je helemaal in de war raakt, altijd in de buurt van hem of haar wilt zijn en aan niets anders meer kunt denken. Je wilt hem of haar zien, ruiken en aanraken.

Volgens mam voel je je bijzonder: alsof je alles durft en kunt! Je hart slaat sneller, je hebt een goed humeur, je bent vaak nerveus en slecht geconcentreerd. Daardoor doe je allerlei dingen verkeerd. En, 'last but not least', je hebt vlinders in je buik! Ik weet nu dat dat geen echte vlinders zijn, zoals ik eerst dacht. ☺ Verliefd zijn betekent onrust! Niets voor mij.

Verliefd worden kan iedereen overkomen, beweerde mam.

Misschien moet ik me er maar eens in verdiepen en mijzelf voorbereiden! ☺

Ik ga proberen gedichtjes of liedjes te schrijven en ik hoop dat die man snel uit ons huis verdwijnt.

Liefs, Laura.

Laura stopt het dagboek in een doos die ze onder haar bed schuift.

3.

De moeder van Laura neemt haar dochter fronsend op. ‘Wat bedoel je?’

‘Je hebt niet gezegd dat er visite zou komen.’

‘Omdat ik dat niet wist. Hij stond opeens in de tuin en tikte op het voorraam, dus liet ik hem binnen.’

‘Wie is die man?’

‘Jaap Martens.’

‘Komt hij weer?’

‘Dat weet ik niet.’

‘Ik vind het niet leuk dat hij...’

‘Jij woont niet alleen in dit huis,’ onderbreekt haar moeder verontwaardigd.

‘Mam, je weet dat ik het niet fijn wanneer er zomaar mensen in ons huis komen. Ben je verliefd?’

‘Op hem?!’ Haar verbazing maakt meteen plaats voor een brede grijns. ‘Nee! Jaap werkt bij mij op school. Hij is gewoon een collega.’

Laura kijkt haar moeder lang aan. ‘Wil je hem vertellen dat het beter is dat hij afspreekt wanneer hij hier wil komen?’

Haar moeder opent haar mond, maar bedenkt zich op het laatste moment en knikt.

4.

De volgende ochtend zet Laura haar fiets in de stalling van school. Wanneer ze zich omdraait, staat ze oog in oog met Zara en haar vriendin Wietske.

‘Ken jij leuke jongens?’ wil Zara weten.

‘Uit onze klas?’

‘Aaagh!’ Wietske trekt haar neus op. ‘Wat je leuk noemt!’

‘Niet interessant voor ons,’ vindt Zara. ‘Te jong en te kinderlijk. Ze begrijpen niet wat wij willen!’

Hoewel Laura graag wil weten wat de jongens volgens Zara niet begrijpen, vraagt ze niet om uitleg.

‘Nooit verliefd geweest?’ vraagt Wietske uitdagend.

‘Ben er niet zo mee bezig,’ mompelt Laura en maakt aanstalten naar de ingang van school te lopen.

‘Jongens bijten niet,’ giechelt Zara.

Lennart, een jongen uit hun klas, steekt het schoolplein over.

‘Hé, lekker ding!’ brult Zara naar hem. ‘Wat zie je er vandaag weer woest aantrekkelijk uit!’

Gierend van het lachen, steekt het tweetal het plein over.

Laura ziet dat Lennart de andere kant opkijkt en net doet alsof hij niets gehoord heeft. Slim, denkt ze. Hij wordt vaak gepest. Gisteren hebben ze de achterband van zijn fiets laten leeglopen en stiekem zijn zwembroek uit de tas gehaald. Toen kon hij niet meedoen met schoolzwemmen. Vaak verdwijnen er dingen van hem. Volgens haar doen Zara en Wietske dat.

Laura haast zich door de lange gang naar de toiletten en sluit de deur achter zich. Weg van vervelende vragen en geroezemoes in het schoolgebouw. Geluiden maken haar onrustig in haar hoofd. Minuten later stapt ze als laatste de klas binnen. Iedereen van groep acht zit er al. Ze kijkt niemand aan wanneer ze op haar plaats gaat zitten.

Wanneer Laura met haar rekentaak bezig is, gooit Zara een dubbelgevouwen briefje op Laura's tafel.

Wordt het niet eens tijd voor een vriendje?
Groeten, Zara.

Laura blikt over een schouder in haar richting en schudt haar hoofd. 'Ik ben twaalf,' fluistert ze.

'Nou, en?' fluistert Zara.

Wietske en Zara bemoeien zich met iedereen, zijn nieuwsgierig en hebben over alles een uitgesproken mening. Laura blijft liever bij hen uit de buurt. Maar dat is wel eens lastig als je in dezelfde klas zit!

Woensdag 8 april

Lieve Mathilde.

School is supervermoeiend. Vooral Zara en Wietske! Die blijven praten en vragen stellen.

Ik vind het heerlijk om Mathilde te schrijven. Oma had vroeger een dagboek en gaf het een naam. Dat doe ik ook.

Mijn roepnaam is Laura. Maar eigenlijk heet ik voluit Laura Mathilde. Ik schrijf over allerlei dingen die mij bezighouden aan Mathilde! Ik schrijf dus aan mijzelf. 😊

Ik praat weinig met anderen. Wanneer iemand iets vraagt, geef ik antwoord. Luisteren is al vermoeiend genoeg.

Mam (en anderen) maken zich daar zorgen over. Ik heb uitgelegd dat het mij niet interesseert wat anderen te vertellen hebben. Ik heb geen zin om de dingen die ik meemaak of waar ik over nadenk met anderen te delen.

Dat mag toch?

Ik vind het verschrikkelijk dat mensen iets van me vinden,

iets van me willen, iets van me verwachten.

Ik ben niet van een ander. Ik ben van mijzelf.

Mensen komen elkaar vaak tegen en hebben altijd en overal met elkaar te maken. Daarom moet je goed met elkaar omgaan. Mam noemt dat: sociaal gedrag. Doen wat mensen van je verwachten. Beleefd en respectvol zijn.

Alsof ik dat niet ben!

Meestal begin ik niet te praten omdat ik geen zin heb om iets over mijzelf te vertellen. Dat is toch niet fout?

Mensen die van mij of anderen iets verwachten, dat is fout!

Ik ben geen prater, dus noemen ze mij een 'binnenvetter'.

Zara en Wietske vind ik niet leuk. Onvoorspelbaar! Ze lachen me uit. Ik begrijp nooit precies waarom.

Ze pesten anderen.

Mam vraagt bijna elke dag hoe het op school is gegaan.

Niet leuk, zei ik vanmiddag en ik heb verteld over dat briefje dat Zara op mijn tafel gooide.

Zij vertelde dat jongens en meisjes meer in elkaar geïnteresseerd zijn als ze ouder worden. Dat hoort bij de leeftijd. Pubergedrag! Ze vond dat ik over die vraag van Zara moest nadenken en hem dan beantwoorden. Volgens haar is het leuk om samen met meisjes over jongens en verliefdheid te praten. Dan hoor ik erbij en ben ik niet meer het buitenbeentje van de klas. Duh! Alsof ik anders ben.

Liefs Laura.

5.

Laura kan het goed vinden met haar vriendin Susan. Wie ze op een afstand ziet lopen, zou bijna denken dat het tweelingzussen zijn. Susan is net zo lang als Laura en heeft donkerkrullend haar en bruine ogen. Alleen de vorm van haar gezicht is anders. Laura heeft een smal ovaal gezicht met opvallend grote verbaasde ogen, lange wimpers, een wipneus, een mooi gevormde mond en in beide wangen een kuiltje, dat zichtbaar wordt wanneer ze lacht. Susans gezicht is breder, haar ogen liggen dieper in de oogkassen verscholen, haar neus is spits en haar lippen smal.

Toen ze elkaar in de kleuterklas leerden kennen, voelde Laura zich meteen op haar gemak bij Susan.

Veel mensen vinden het lastig wanneer er een stilte valt. Laura heeft geen behoefte om een stilte te doorbreken. Ze houdt van stilte. Waarom willen mensen altijd praten? Susan denkt er net zo over. Als ze bij elkaar zijn, hoeft er niet altijd gepraat te worden. Kunnen ze zichzelf zijn.

Wanneer Laura donderdagochtend naar school fietst, wordt ze ingehaald door een hijgende Susan.

‘Heb je het gehoord van Zara? Haar verzorgpony is verdwenen!’

‘Een pony verdwijnt toch niet zomaar?’

‘Zondag was ze er voor het laatst. Toen ze er gisteren kwam, ontdekte ze dat hij weg was. Ze heeft in de buurt gezocht, maar niets gevonden. Vanmiddag help ik haar met zoeken. Jij ook?’

‘Ze is er een paar dagen niet geweest,’ mompelt Laura afkeurend.

‘Waarom help je haar? Jij vindt Zara toch niet leuk?’

‘Ik doe het voor de pony. Zara denkt dat hij ergens van geschrokken is en in paniek raakte. De kans is groot dat hij zich verwond heeft of in het water terecht is gekomen. Ga je vanmiddag mee?’

Laura haalt haar schouders op. Ze vindt het niet fijn om haar plannen te veranderen. Na schooltijd wil ze naar de bibliotheek en ze heeft ook nog pianoles.

Zara staat op het schoolplein en wordt omringd door een handvol klasgenoten. Laura en Susan voegen zich bij het groepje.

‘Weet de eigenaar het al?’ vraagt Laura.

‘Nee,’ zucht Zara. ‘Ik ga er van uit dat ik Brixy vandaag terugvind.’

‘Het is zijn pony. Hij moet het weten.’

‘Waar bemoei jij je mee!’ snauwt Zara.

‘Voor dieren moet je elke dag zorgen. Als je dat niet doet, is het beter dat je niet voor dieren zorgt.’

‘Bitch.’

Laura draait zich om en loopt bij het groepje weg. Susan aarzelt, maar blijft staan.

Later in de klas vraagt Susan waarom Laura dat tegen Zara zei. ‘Ze is bezorgd en baalt.’

‘Omdat je elke dag voor dieren moet zorgen.’

Susan slaakt een vermoeide zucht. ‘Ze vond jou stom.’

‘Het is haar eigen schuld. De pony is afhankelijk van haar. Ze moet beter opletten.’

‘Het had ook kunnen gebeuren als ze maandag en dinsdag wel bij de pony was geweest.’

‘Dat is waar,’ geeft Laura toe.

6.

Laura zoekt een boek dat het leven over een bekende componist beschrijft. Ze leest graag over mensen die met muziek bezig zijn en wil er een werkstuk over maken. Het boek dat ze zoekt is niet uitgeleend. Fijn, dan kan ze vanavond direct met lezen beginnen. Een boek lezen is prettiger dan alles op internet opzoeken.

Ze pakt haar bibliotheekpas en loopt in de richting van de balie. Laura vermijdt het middenpad omdat het daar meestal druk is. Ziet ze dat goed?

Laura blijft roerloos staan als ze Lennart gehurkt voor een boekenkast op de jeugdafdeling ziet zitten. Hij kijkt spiedend om zich heen, zonder Laura op te merken. Haastig schuift hij een boek in zijn tas die voor hem op de grond ligt. Dan staat hij op, slingert de tas met gespeelde onverschilligheid over zijn schouder en slentert naar de uitgang.

Laura versnelt haar pas. Wanneer ze hem wil roepen, ziet ze tot haar verbazing dat hij zonder het boek te scannen de balie passeert en naar buiten loopt. Hij neemt het boek stiekem mee!

Laura scant haar boek en als ze buiten op het pleintje van de bibliotheek staat, ziet ze Lennart bij zijn fiets staan. Hij morrelt met zijn sleutel in het slot. Ze groet als ze hem passeert.

Met een ruk draait hij zich om. 'O, hallo,' mompelt hij. 'Jij hier?'
'Ik was ook in de bibliotheek.'

Met zijn vuist geeft hij een harde klap tegen het slot dat eindelijk openspringt. Bruusk trekt hij zijn voorwiel uit het rek en zwaait zijn been over het zadel. 'Ik moet weg...'

Verbaasd staart Laura hem na.

Donderdag 9 april

Lieve Mathilde.

Toen ik net thuis kwam, vroeg mijn moeder, zoals ze dat bijna altijd doet, hoe mijn schooldag was geweest. Ik zei dat ik daar niet over wilde praten. 'Dus er is iets gebeurd,' zei ze en keek bezorgd.

'Ik ben moe en heb geen zin in praten.' Ik ging naar boven met een beker warme thee.

Van andere mensen begrijp ik weinig. Bijvoorbeeld Zara. Ze heeft een verzorgpony. Een dier waar zij voor zorgt omdat ze dat graag wil. Bijna elke dag praat ze over Brixy! Niemand in de klas heeft een verzorgpony. Zij wel! Omdat ze geen zin had, ging ze twee dagen niet naar de verzorgpony. Ze weet dat ze elke dag naar de pony moet. Als ik dat zeg, wordt zij kwaad en noemt mij een 'bitch'.

Zara is een loser.

Susan helpt haar nu met zoeken. Niet om Laura, maar om de pony, zei ze. Ze doet maar.

Ik ga lezen en een songtekst proberen te schrijven. Het lijkt me super om dat goed te kunnen! Mijn eigen songs zingen, terwijl ik mezelf op de piano begeleid. Ik oefen soms als mama weg is. Zou ik zangeres kunnen worden? Soms komen dromen uit. 😊

Liefs, Laura.